

Hitelesség

Jézusnál a tanítás és az élet a legteljesebb szinkronban van. Az Ő tanításába nem köthettek bele életvitele miatt. Sajnos nálunk ez már nincs így, miként a zsidó hittudósok esetében sem volt így. Jézus előbb tudatosítja hallgatóiban a kettősséget tanítás és életvitel között. Azután nyomban állást foglal a tanítás megtartása és a lemaradt életvitel nem-utánzása mellett. „Mondják, de nem teszik”. S noha helytelen, mégsem mondja Jézus, hogy ne hallgassatok rájuk. Ellenkezőleg. Aki az igazságot mondja, annak tanítását akkor is meg kell tartanunk, ha élete csúfot űz ebből. Óriási a kísértés mindannyiunk számára, hogy az eszményt rendszerint másokon akarjuk bevasalni. Könnyen észrevesszük másokban a farizeusi lelkiületet és felháborodunk az ilyen magatartáson. De észrevesszük-e a bennünk élő farizeust?

Kétszeresen tanulság ez nekünk! Egyfelől biztatás azok felé, akik a helyes tanítást azért nem hirdetik, mert életvitelük még nem az igazi. (Pedig csak be kellene ismernie élete ettől való lemaradását, s elszégyellve magát igyekezne behozni a lemaradást). Másfelől azok felé biztatás, akik ahelyett, hogy lépnének a meglátott igazság felé, folyton csak botránkoznak az igazságot hirdető életvitelén.

Könnyű másokat emlékeztetni, hogy mi a helyes, viszont sokkal nehezebb hiteles keresztény életet tanúsítani. Minden az alázat kérdése. Csak az alázatos ember tud Istennel kapcsolatot teremteni és hagyni, hogy Isten csodákat tegyen az életében.

Öntudat, önmagam elfogadása, önmegvalósítás, önértelmezés – ezek a divatos szavak nem az alázat ellentétei, sőt, csupa olyan fogalom, amelyet csak az alázatosak használhatnak helyesen, tudniillik anélkül, hogy magunk lennénk a központ.

A Jézus által hirdetett Istenhez-igazodásunk kétszeres nehézséget jelent, de ugyanakkor háromszoros örömet. Az egyik nehézség saját rosszra hajló vágyaink legyőzése. A másik nehézség: szembehelyezkedés a közfelfogással, eltérés a „marhacsapástól”. A háromszoros öröm pedig: Első, a siker öröme, hogy uralomra juttattuk életünkben a Lélek erejét, hogy mertünk a tömegszínvonal fölé emelkedni. A másik öröm, hogy ebben a tisztultabb formában egymásra találhatunk egymást szerető emberek, megtapasztalhatjuk a „százannyi” testvér örömet. És a harmadik, legnagyobb öröm: az Isten kedvében járás öröme. Az a lelkiismereti béke, hogy jobban szeret az Isten, mert viszontszeretem Őt. Hogy a társadalmi kicsiség nagyon jól kamatozik, mert az Isten tölti csordultig a szívem.

Istenem! Úgy akarok önmagam lenni, hogy közben egy percig se szűnjek meg a Tiéd lenni! Kérlek, segíts, hogy felismerve képességeimet és a mai nap feladatát, összes bűneim és érdemtelenységem ellenére a Beléd vetett bizalommal és öntudattal, derűs örömmel tudjam tenni a dolgomat – a többit Rád bízva, aki a növekedést adod. Ámen.

Rihmer Károly (Budapest)